

TATAI –
TÓVÁROSI

HARANGSZÓ

A GYÜLEKEZET ÜNNEPI ÉRTESÍTŐJE

Alapítva: 1995. Megújítva: 2004.

X. évfolyam 4. sz. – 2014. Karácsony

KARÁCSONY FÉNYE

„Aki pedig nem szeret, az nem ismerte meg Istent, mert Isten szeretet”

(János első levele 4,8.)

Engedjék meg, hogy mondanivalómat egy rövid visszaemlékezéssel kezdjem, a nem is olyan távoli múltra. Nagyszüleim elbeszéléséből tudom, tehát mindössze néhány évtizede volt, amikor advent és karácsony eljöttével az emberek nem úgy ünnepeltek, hogy fényárban úszott az egész ország és reklámok garmadája hívta fel a figyelmet az ajándékok bő választékára.

Az ünnep elsősorban a lelkekben ragyogott fel. A fényt, az adventi fenyőkoszorún és karácsonykor a fenyőfákon, a nyugodt, békés lángú gyertya adta, amely az emberek szívét melegséggel és örömmel töltötte meg. A gyertya Krisztus szimbólumát jelentette az embereknek azzal, ahogyan megsemmisül miközben fényt és meleget ad, miként az Üdvözítőnek is meg kellett halnia, hogy az embereket megváltsa bűneikből. Régen nem volt lehetőségük az embereknek drága, a valódi igényeket felülmúló, sokszor felesleges ajándékokkal meglepni egymást. Nem kötelezték el magukat bankoknak azért, hogy drága ajándékokat vásároljanak. Nem is volt erre szükségük, mert egyszerű ajándékaikat a legszebbel, a szívből fakadó szeretettel csomagolták. A fenyőfát díóval, almával, mézeskaláccsal és színes papírlánccal díszítették fel, mely talán nagyobb örömet jelentett, mint ma a legdíszesebb, legpazarabb fenyőfa.

Egyszerű, mégis a legszebb, és hasznos dolgokkal ajándékozták meg egymást, amit sok esetben maguk készítettek, mert tudták mivel szereznek örömet szeretteiknek, vagy a másik embernek.

Sosem felejttem el, mennyire untam, hogy minden karácsonykor az egyik rokonom „meglepett” öt pár meleg zoknival. Ezeket igazából csak akkor tudtam értékelni s valóban azoknak szívből örülni, mikor a legnagyobb hidegben kimentem szánkózni. Egy zokni, egy sapka, harisnya vagy egy kesztyű, talán nagyobb örömet váltott ki, mint ma a drága ajándékok.

A világ megváltozott körülöttünk, és mi magunk is. Ma már nem az igazi emberi értékekre figyelünk, mint szeretet, becsület, tisztesség, igazság, egymásba vetett bizalom és Istenbe vetett hit, hanem teljesen mást tartunk értéknek. Ma, aki lop, csal, hazudik, és sok pénze van, arra felnézünk, mert ő nagy ember és mi is olyanok szeretnénk lenni. Irigykedünk egymásra, s ez által a feszültségek is egyre nőnek közöttünk. A politika, a média azonban mind ezt akarják, hogy mi ne érezzük jól magunkat, és főleg ne közösségben. Minden, ami az emberi közösségeket összetartja, azt rombolni kell.

Éppen ezért nagy dolog, hogy a gyülekezetekben Isten színe előtt együtt lehet szeretetben szegény és gazdag, idős és fiatal, apa és fia, anya és lánya, idegenek és közeli jó barátok mind.

A mai világ tele van reményvesztett emberekkel és olyanokkal, akik valami miatt elvesztették hitüket, vagy még meg sem ízlelték annak

jó ízét. Egy idő után azonban mindenki rájön, minél távolabb kerül a hittől, s ez által Istentől, annál boldogtalanabbá, elkeseredettebbé válik. Sok ember nem tudja, mi hiányzik az életéből, pedig ez nem más, mint az igaz szeretet. Vallási hovatartozástól függetlenül mindenki készült, készsül a Karácsony ünnepére.

A bennünk rejlő különbségek egy valóságra irányítják figyelmünket: a Szeretetre, Istenre. „Aki pedig nem szeret, az nem ismerte meg Istent, mert Isten szeretet.” (János első levele 4,8). Isten a Megváltó Jézus Krisztus elküldésével értelmet adott az ember életének.

Nekünk mindnyájunknak az a küldetésünk, hogy a reményt tápláljuk a körülöttünk élő testvéreinkben. Nagyon nagy rá az igény! Sokakban nem is tudatosul a reménytelenség, csak rosszul érzik magukat, félnek, indulatosak, elkeseredettek. Mindennapjainkban is elég nagy a zűrzavar, a sötétség: év végi zárás, karácsonyi bevásárlás, takarítás, ajándékkészítés, családi programok torlódnak egymásra. Mégis a hozzánk közeledő ünnep, Karácsony ünnepe, egyre nagyobb fényességgel világít ebben a sötétségben. Várjuk a megérkezését, csendességét, még talán akkor is, ha nincs kivel megosztanunk ezt a napot.

Mi tehát Karácsony titka? Az, hogy megmutassa a szeretet útját, hogy megváltsa életünket. A szeretetet nem lehet ráerőszakolni senkire, nem lehet törvénybe, alaptörvénybe iktatni. A szeretet nem így jön létre, hanem úgy hogy ráeszmélünk, szükségünk van Istenre és egymásra. Rájövünk, hogy mit ér az életünk Isten nélkül és a másik ember nélkül.

Ne gondoljunk rózsaszínű álmokra, hiszen az élet gondjait nem spórolhatjuk meg, de gondoljunk családjunk örömeire a karácsonyfa alatt, gondoljunk egy idős hozzátartozónkra, aki segítségünkért hálás nekünk, vagy gondoljunk önmagunkra, amikor súlyos hibánkért megbocsátást kaptunk valakitől. Ha egymást tápláljuk, kiegészítjük egymás hiányosságait, értelmet és örömet adunk egymás életének.

Erre van most itt az idő, mert az adventi időszak és karácsony szent ünnepe kiváló alkalom lehet lelkünk, és kapcsolataink rendezésére. Kiváló alkalom, a félreértések, megbántások tisztázására. Mivel a szeretet nagylelkű és bátor, nincs sok értelme azon gondolkodni, kinek illik, vagy kell kezdeményezni. Ne feledjük, a legszebbet, a szeretetet életünkben kell kimutatnunk egymásnak!

A szeretet és a vele járó békesség tegye széppé az ünnepeket. Leljük meg örömeiket szeretteikben és embertársaikban az Úr Isten Szentlelkének segítségével, hogy a Karácsonyt és az Új Esztendőt új szívvél és újult erővel kezdhesse mindenki.

Áldott, békés, az Úr Isten kegyelmében gazdag, szeretetteljes Karácsonyt és boldog Új évet kívánunk!

Papp László

Ünnepi istentiszteletek

Tóvárosi Imaház (Somogyi B. u. 5.)

December 24. szerda	16.00	
December 25. csütörtök	09.00	(úrvacsora)
	18.00	
December 26. péntek	09.00	
	18.00	
December 31. szerda	16.00	
Január 1. csütörtök	09.00	
	18.00	

Tata, Református Templom (Kocsi u. 15.)

December 24. szerda	16.00	
December 25. csütörtök	10.00	(úrvacsora)
	gyülekezeti terem: 15.00	
December 26. péntek	10.00	(úrvacsora)
	gyülekezeti terem: 15.00	
Dec. 31. szerda	16.00	
Január 1. csütörtök	10.00	
	gyülekezeti terem: 15.00	

December 31-én a hagyományos tókerülésre kerül sor, indulás 17 óra körül a templom előtt.

Ádventi fohász

Tél van. A természet aludni tért.
A fák csupasz ágai közt átsejlik a napfény, megsillogtatja a ráfagyott zúzmarát.
Csodálatos ez az ádventi várakozás.
A szívem megtelik boldogsággal, mert érzem, hogy Isten mosolyog le rám.

Köszönöm, Uram, hogy élnem engedsz.
Adj nekem szelídséget, nyugalmat, hogy áraszhassam az emberek felé.
Töltsd meg lelkem jósággal és a végső órán rám is ragyogtasd drága fényességed!
Ámen!

A Kenderke tanárai, diákjai és minden dolgozója áldott Karácsonyt kívánnak
a Gyergyókilyénfalvai emberektől tanult szép gondolatokkal:

„Kívánjuk tisztelni e jeles ünnepet,
Melyben a világnak váltsága született.
E jeles napon, Krisztus születésén,
Örvendünk az új csillag tündöklésén,
Mely bölcséket hívta napkeletre,
Az úr Jézus tiszteletére.

Mostan kinyílt egy szép rózsavirág,
Kit régente várt az egész világ,
Betlehemben kibimbódzott zöld ág,
Királynemből méltóság,
Királynemből méltóság.

De nem talált szállást a városban,
Maradása lészen a pusztában,
Ökör, szamár állanak a jászlon
Csudálkozván Jézuson,
Csudálkozván Jézuson.

Bölcsőd volnék, gyöngén ringatnálak,
A hidegnek csípni nem hagynálak,
Bétakarván úgy ápolgatnálak,
Szolgálnék mint uramnak,
Szolgálnék mint uramnak.”

Anyakönyvet lapozgatva

Akikért a harang szólt...

2014. október 9. Mészáros László (87 éves)
2014. október 17. Tóth Sándor (79 éves)
2014. október 19. Nagy Balázs (16 éves)
2014. október 19. Bugyi Lászlóné sz. Rezsnyák Mária (74 éves)
2014. október 20. Madarász Ferenc (66 éves)
2014. október 27. Veréb Zoltán (77 éves)
2014. október 29. Pribojszky Mátyás (83 éves)
2014. november 4. Vakánné Tóth Anikó (62 éves)
2014. november 13. Csákvári Miklósné (70 éves)
2014. november 21. Varga György (64 éves)
2014. november 28. Mike Pál (75 éves)
2014. december 1. Rác Józsefné sz. Csontos Erzsébet (95 éves)

*Isten vigasztalása legyen
elhunyt testvéreink
itt maradt gyászoló szeretteivel!*

Házasságot kötöttek:

2014. október 25. Toszeczi János és Mikle Judit
2014. október 25. Márton Ádám és Korcsok Zsanett
2014. november 7. Boros Zoltán és Czucz Adriana

Isten áldása legyen házasságukon!

Komatálat hoztam.....

„Régen az asszonyok bába és más nőrokonok segítségével otthon szültek; a szüléshez, születéshez kapcsolódik a komatálvivés szokása. Ekkor a komaasszonyok a frissen szült testvérnek, rokonnak, szomszédnak, jó barátnénak ebédet vittek napokon át beosztva, hogy pihenessen és csak a babának szentelje minden idejét. A szoptató anyáról való gondoskodással biztosították, hogy az anya minél gyorsabban megerősödjön a szülés után, s minél tovább tudjon szoptatni.”

Negyedik gyermekünk márciusban született, s bizony talán nem csupán a fizikai felépülés volt nehezebb, hanem a nagyobbakra való odafigyelés is. Sok segítséget kaptam, kaptunk ebben.

E néhány sorban szeretnék köszönetet mondani mindazoknak a testvéreknek, akik finom ebédet vagy vacsorát, süteményt hoztak, küldtek nekünk a kezdeti időszakokban, s nem utolsósorban köszönet a komatál szervezésért is!

Jézus mondta: „Ha megtettétek eggyel a legkisebbek közül, velem tettétek meg.”

Soli Deo Gloria!

Nagy Krisztina

A keresztség sákramentumában részeseült:

2014. november 2. Németh Zsolt
2014. november 2. Retkes Bálint
2014. november 2. Retkesné Kiss Mónika
2014. november 23. Molnár Lizett

Konfirmált:

2014. november 2. Bognár Béla
2014. november 2. Herczog Károlyné sz. Hertelendi Erzsébet
2014. november 2. Koponyi Carmen Ibolya
2014. november 2. Németh Zsolt
2014. november 2. Pintér István
2014. november 2. Retkes Gábor Béla
2014. november 2. Retkesné Kiss Mónika

Születésnapok

Felvetődött diakóniai bizottságunkban az igény, hogy tegyük még személyesebbé a gyülekezeten belüli kapcsolatokat. Szeretnénk azt, hogyha meg tudnánk köszönteni gyülekezetünk tagjait a születésnapjukon. Ezért azt kérjük minden Kedves Testvérünkötől, hogy aki igényt tart erre a köszöntésre, az legyen szíves a pontos születési dátumát, címét és ha van akkor telefonszámát, e-mail címét megadni, hogy a köszöntések biztosan célba érkezenek. Az elérhetőségek visszajuttatására a körzetgondozón keresztül van lehetőség, vagy elektronikus formában a hivatal@reftata.hu e-mail címen, személyesen pedig a gyülekezeti alkalmak előtt és után, illetve a Lelkeszi Hivatalban.

Köszönjük előre is mindazoknak, akik eljuttatják hozzánk adataikat és segítenek nekünk a születésnaposok felkészítésében!

sze

Változik a hivatali nyitva tartás

2015. január 1-től változik a Lelkeszi Hivatal fogadási rendje. Hétfőn és pénteken 9-12 óra között, szerdán pedig 14-17 óra között várjuk Kedves Testvéreinket! Természetesen a korábbi évtizedek szokásának megfelelően valamennyi gyülekezeti alkalomhoz kapcsolódóan lehetőség van a hivatali ügyintézésre is.

A fogadási időn túl is állunk a gyülekezet tagjainak rendelkezésére, de kérjük ilyen esetekben az időpont egyeztetését. A hivatal 34/380-616-os telefonszámán van lehetőség a személyes találkozás megbeszélésére. A fogadási idővel kapcsolatos változás tekintetében kérjük gyülekezeti tagjaink megértését!

dr. Szabó Előd lelkipásztor

Huszonöt esztendeje történt

1989. november 18-ára, egy szombati délelőttre a tatai egyházközség akkori két gondnoka, Lévai Mihály és Rácz József a tatai református templomba presbiteri csendesnapra hívta a tatai és környékbéli eklézsiák gondnokait és presbiteréit.

Táskai Ferenc kocsai lelkipásztor áhítatát követően Fodor András esperes-lelkipásztor köszöntötte az egybegyűlteket. A programot a mocsai és a neszélyi férfiakor éneke, éneklés és énektanulás színesítette. Elgondolkoztató előadások hangzottak:

- Milyen áldozatok vállalására készlet az Ige naponkénti olvasása? (Dr. Kálmán Attila)
- Gondolatok egyházunk anyagi háztartásáról (dr. Főnyad Péter)
- Az énekkar a református gyülekezet életében (Molnár Péter)
- Egy hollandiai református presbitérium szolgálata (Almási László)
- A császári templomrenoválás története (Borsos Sándor)
- A „mai fiatalok” a holnap presbiteri (Becsák László; utána elszavalta Reményik Sándor versét: „Ne hagyjátok a templomot!”)
- A temesvári presbitérium helytállása (dr. Sasi Endre)

Az alkalomra készített, a református egyháztagságról szóló nyilatkozat tervezetét Lévai Mihály gondnok ismertette. A csatlakozó vitát Becsák László vezette. A jelen volt mintegy kettőszáz presbiter közül 151-en aláírták a nyilatkozatot. Az akkori 32 tatai presbiterből a jelen volt 23 is. (Közülük 11-en már eltávoztak a minden élők útján, 12-en még közöttünk vannak.)

Mire köteleztük el magunkat? Íme:

Mi, a Tatán 1989. november 18-án tartott presbiteri csendesnap résztvevői, egymás hite által felbuzdulva, ismét elkötelezzük magunkat arra, hogy hitünket és életünket a reformátori örökséghez híven Isten élő és szent Igéjének, a mi Urunk Jézus Krisztusnak a vezetése alá rendeljük.

Egyénileg és családi közösségben naponta Bibliát olvasunk, éneklünk és imádkozunk.

Arra törekszünk, hogy minden vasárnapon istentiszteleten vegyünk részt, és minden meghirdetett alkalmon éljünk az Úr szent vacsorájával.

A református egyházi fegyelem rendjét magunkra vállaljuk, a szeretetszolgálati munkákban erőnk szerint segítkezünk.

Az Isten dicsőségére szánt bibliai tizedünknek legalább a tizedét, vagyis a jövedelmünknek legalább az egy százalékát a gyülekezetünk fenntartására felajánljuk, és havonta befizetjük.

Minden igyekezetünkkel azon leszünk, hogy gyermekeinket és unokáinkat református keresztyén hitre és erkölcsre neveljük és tanítsuk.

Magyar hazánk és az egész magyar nemzet javára a bibliai próféták, az apostolok, a reformátor tanítóink és hitvalló őseink példáját követve szándékozunk élni és szolgálni.

A presbiteri eskükhöz híven minden tőlünk telhetőt megteszünk annak érdekében, hogy a ránk bízott gyülekezetek minden teljes jogú felnőtt egyháztagja hitében, erkölcsében és anyagi áldozatvállalásában a fentieket tiszta szívvel, jó lélekkel és belső meggyőződésből önként magára vállalja.

A magyar református egyház előtt álló új lehetőségekhez, a szerteágazó feladatokhoz, a megnövekedett terhek és felelősség vállalásához és hordozásához a szükséges erőt hitünk szerint csak egy olyan egyház kaphatja meg, amelynek tagjai Krisztus Urunk szavára, a Biblia Igéjére figyelve, azt imádságban kérik, - először önmagukat adva az Úrnak (2 Kor. 8,5).

„Isten az, aki munkálja bennünk mind az akarást, mind a cselekvést jó kedvéből!” (Filippi, 2,13).

Karácsony ünnepére, és a következő esztendőre igazán szép feladattal ajándékoz meg bennünket ez a negyedszázados áldott örökség!

2014 karácsonyán...

dr. Márkus Mihály
püspök-lelkipásztor

Volt egyszer egy Baba-mama klub...

Tíz évvel ezelőtt, amikor a "nagy" fiam még csecsemő volt, minden héten egy délelőtt együtt jártunk a klubba. A gyermekek játszottak, az anyukák beszélgettek. Később ez kibővült kézműves foglalkozással, amit a picik is el tudtak készíteni, majd zenés-énekes babusgatással. Azután vége szakadt. Nem volt hely, nem volt mikor és nem volt kinek.

Most, amikor a legkisebb gyermekem éppen olyan pici, hogy már járhatna, arra gondoltam, hogy indítsuk újra ezt a klubot. Miért is ne? Énekekkel, zenével, babusgatással. A gyermekeknek játékkal, az anyukáknak beszélgetéssel, s nem csupán magyarul, hanem angolul is mégpedig szakképzett, gyakorlott angol tanár segítségével. 20 perc babusgatás, 20 perc angol (annak, aki szeretne) és sok beszélgetés, tapasztalatcsere gyereknevelésről, öltöztetésről, táplálásról.

Ezért szeretettel hívunk és várunk minden anyukát pici és cseperedő gyermekével 2015. márciusától minden héten csütörtökön 9 30-tól 11 30-ig a Kocsi utcai táncterembe, vagy ahogy többen ismerik a kemencés terembe, amely a Csillag-Virág Keresztyén Családi napközi mellett található: Nagy Krisztina református lelkész és hitoktató, aki elvégezte a ringató tanfolyamot és Gábor Dorte, aki annyira szereti az angol nyelvet, hogy szívesen tanítja mindenkinek.

A megújult baba-mama klub 2015. márciusában nyitja meg kapuit, a részvétel ingyenes.

Nagy Krisztina

"Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket..."

Jézus szavai nem csak akkor, ma is érvényesek és mi igyekszünk hétről hétre megteremteni ennek a lehetőségét gyülekezetünkben. Nem csupán hittanórákon, de vasárnap is várjuk őket az istentisztelettel egy időben a foglalkozásainkra. Minden vasárnap 10 órától a templomban gyülekezünk, majd az első ének után a gyerekek felnőtt kísérettel mennek át a templomudvaron lévő termeinkbe, ahol két csoportban töltik idejüket. A legkisebbek (7 éves korig) számára gyermekmegőrzést biztosítunk sok játékkal, kézműveskedéssel, igényeikhez alkalmazkodva. A nagyobbakat gyermek istentiszteletre várjuk, ahol egy éves programot követve beszélgetünk, játszunk, Bibliát lapozgatunk és keressük a választ keresztyén életünket érintő kérdésekre. A foglalkozásokat felkészült, sokszor pedagógus végzettséggel is rendelkező önkéntes segítőinkkel tartjuk, akik mindig nagy szeretettel és odafigyeléssel várják a hozzájuk érkező gyerekeket.

A gyerek foglalkozások arra is lehetőséget adnak a szülő számára, hogy miután kisgyermekke megszokta és megismerte társait, ő maga nyugodtan részt vehessen az istentiszteleten.

Várjuk tehát szeretettel és örömmel vasárnaponként 10 órakor a gyerekeket a Református Templomba (Tata, Kocsi u. 15)!

Adventi délután

Tatai
Református
Gimnázium

Tizedik tanévébe érkezett a Tatai Református Gimnázium. A tizedik alkalommal tartotta meg az advent első vasárnapját követő hétfőn adventi délutánját a református templomban.

Az első alkalomtól vált hagyománnyá, hogy erre a délutánra Isten igéjének a hirdetésére egy-egy püspököt kérünk fel. Az első években ez nagyon egyszerű volt, hiszen az akkori református püspök éppen Tatán lakott. De már akkor is hívtunk vendéget. Az adventi délután alkalmával találkozhattunk Pápai Lajos győri megyéspüspökkel (a diákok csaknem fele katolikus). Vendégünk volt Ittész János dunántúli evangélikus püspök, majd utóda, Szemerei János. Természetesen többször volt vendégünk Steinbach József dunántúli református püspök.

A tizedik, a jubileumi tanévben merész gondolattal meghívtuk dr. Erdő Péter bíboros-prímást, az Esztergom-budapesti főegyházmegye érsekét, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnökét. Nagy örömünkre szolgált, hogy elfogadta a meghívásunkat.

A Gimnáziumban a református, katolikus és evangélikus hitoktatás valamelyike kötelező a tanulók számára. Hogy a diákoknak a saját egyházuk iránti elköteleződése, felekezeti öntudata erősödjék: ezért gondoltuk kezdetől fogva, hogy egy tanévben egyszer, az adventi délutánra hívjuk a három felekezet egy-egy vezető személyiségét.

Erdő Péter bíboros, esztergomi érseki beiktatását követően, minden második évben, a januári egyetemes imahét alkalmával az esztergomi református templomban hirdeti Isten Igéjét. A köztes években pedig valamelyik esztergomi római katolikus templomban fogadja Steinbach József református püspököt, akivel együtt szolgálnak mind a református, mind a katolikus templomban. 2009-ben pedig dr. Márkus Mihály, nyugalomba vonuló püspök búcsúztatása, és Steinbach József püspök szentelése és beiktatása alkalmával – dunántúli római katolikus püspöktársaival együtt – részt vett és köszöntőt mondott a pápai református templomban az ünnepi istentisztelet alkalmán.

Adventi gondolatait Ézsaiás könyvéből vett idézettel indította: kiemelve az ünnepre készülés bűnbánati vonatkozásait. A bűneit megbánó, a bűnbocsánatot elfogadó ember számára ragyog fel Isten irgalmából a szeretet és az öröm ajándéka. Bíboros úr érseki jelmondata: „Kezdetben nem volt más, csak a kegyelem”.

mm

Postaszolgálat

Benyomások a szolgálói csendesnap nyomán

(Az írás korábban a Budapest Fasori Gyülekezet újságjában jelent meg)

Úgy szerettem volna kezdeni ezt az írást, hogy Önnek új üzenete érkezett. Mai, elcsépelet mondat. Nem lesz ez jó ide. Ekkor kaptam ajándékba egy fehér, csendes, nem hivalkodó könyvecskét, a címe: Üzenet. Felnyitottam a 4. oldalon, és ezt olvastam:

„Amikor megértetted, add tovább, s amikor eljön az ideje, majd mások is megértik, tovább adják: mert semmi nem történik, amíg meg nem történik. Az üzenet egyszerű. Egy az Isten. Az üzenet Isten-szerű, mert Istenről szól. Az ember, aki egy-ügyű, annak az Istennel van dolga, mert az üzenet Róla beszél... Isten üzen, Ő maga az üzenet.” (Márkus Dániel)

Miért írok erről? Mert az üzenet kézbesítői mi vagyunk. Mi vagyunk Isten postaszolgálatának alkalmazottai. (Előre megkövetem magam a tegező formáért!)

Te vagy a postás, kedves tatai testvérem! Te vagy, aki a síró gyermeket ringatod a gyermekmegőrzőben, míg édesanyja távol van. Te vagy, aki egy mosollyal bíztatod az ide érkező idegeneket, hogy lépjenek be bátran Isten házába. Te vagy, aki a gyülekezeti alkalomra hozott édes süteményekbe beleszórod Jézus szeretetét! Te vagy, aki játszol, bábozol, énekel a gyermekekkel. Te vagy, aki bekopogsz idegenek ajtaján vagy kórházi ágyak mellé ülsz, hogy Jézusról beszélj. Te vagy, aki raboknak mutatod a szabadság útját. Te vagy, aki a kérdezőket a Kereszthez küldöd. Te vagy, aki homokzsákokat cipelsz az ár ellen. Te vagy, aki a gyászolót vigasztalod. Te

vagy, aki könyveket ajánlasz a mélyülni vágyóknak. Te vagy, aki hangosítasz, tördelsz, lektorálsz, telefonálsz, épületet vagy plakátot tervezel, áhítatra készülsz, pályázol, javítasz, kirándulást szervezel, jogszabályokat bújsz, imádkozol. Attól tartok, kevés lenne a hely a felsorolásra. Te vagy a postás, akit Jézus küldött, hogy Neki szolgálj. De miért is szolgálunk? – hangzott a kérdés a fasori lelkipásztortól. Mert Jézus odaadta az életét értünk, adjuk mis is az életünket Őnek. A mi Urunkkal szolgálat közben találkozhatunk, s örömünk lesz, ha felismerjük Őt a szolgálatban. Mert Ő velünk van. Elfáradsz időnként a kézbesítés során? Bizony el. Van úgy, hogy nincs kedved, vagy nem érzed a hívást? Bizony van. Akkor is indulj el! Tedd meg az első lépést, s az úton – egyik kedves szolgálónk hozzászólása szerint – Jézus „beelőz”, és felkészít a folytatásra.

Hogyan szolgáljunk? – hangzott a másik kérdés. Jézussal párbeszédben légy! Isten a feladó, Jézus az üzenet. Jézus a szolgálat Ura. Bizonyosodj meg róla, hogy az Ő elgondolása, szándékai jobbak, mint a tied. Ő ismeri a címzettet, Ő ismeri az utat. Nem azzal szolgálunk, ami a kezünkben van, hanem amit Isten a kezünkbe helyez. Ő adja a feltételeket és a helyzeteket. Ott szolgálunk, ahol Ő van, s miközben együtt szolgálunk másokkal, Ő ott lesz: „És íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”. (Mt. 28.20) Nincs kenyered, vized vagy halad, hogy mindenkit megvendégelj? Nincs elég tehetséged, időd lehetőséged, hogy kézbesíts? Túl sok a pásztor nélküli juh és kevés a táplálék? Fordulj Jézushoz! Ahogy a tanítványok is tették. S mit tesz Ő? Veszi a kevéske kenyeret, halat, és felnéz az égre. Kér és kap. Nekünk nem megy ilyen egyszerűen? Pedig az üzenet egyszerű: „Szolgáljatok az Úrnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé!” (Zsolt. 100.1)

Isten áldjon meg minden szolgát!

Filep-Pintér Eszter

Építeni a gyülekezetet – szolgálat vállalása a gyülekezetben

A gyülekezeti táborban, Balatonberényben 2014. július 12-én elhangzott előadás

Sok olyan kérdésünk van a gyülekezet életével kapcsolatban, amit minden egyes keresztyén embernek tisztázni kell. Ezek közé tartozik az is, hogy nekem milyen felelősségem van a gyülekezet életével kapcsolatban? Elég az, hogyha támogatom az ott folyó munkát, vagy valami többre is szükség van? Amikor a szolgálat vállalásról beszélünk és gondolkodunk, akkor azt kell komolyan vennünk, hogy ez nem csupán egy szűk kör dolga, hanem mindazoké, akik magukat Jézus követőjének, vagyis keresztyénnek mondják.

Az első kérdés, amit feltehetünk, hogy a gyülekezet építése kinek a feladata? A legelső, ami mindenkinek az eszébe jut, hogy természetesen a lelkészek feladata. Azért vannak a gyülekezet élén, azért választjuk meg őket, azért bízunk meg őket, hogy végezzék a szolgálatokat. Természetesen az elsődleges szerep, a vezető feladata mindenképpen a lelkészé. Ha ezt komolyan vesszük, akkor a lelkészre azért van szükség egy gyülekezetben, hogy minden egy irányba hasson, minden törekvés egy irányba mutasson, ami a gyülekezet építésére vonatkozik. Erre figyelmeztet minket Pál apostol is a Filippi levélben: „Ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjétek”. (Fil. 2.2) A gyülekezet lelki építése azonban nem csupán a lelkész feladata, hanem a gyülekezet vezető testületé is: a gondnokoké és a presbitereké. Velük kapcsolatban úgy gondolják sokan, hogy a szolgálat vállalása, a gyülekezetért való fáradozás az „hivatalból” vállalt kötelességük. Nyugodtan mondhatnánk akkor, hogy ez a feladat nem is izgalmas, hiszen csak azok végzik, akiknek ez kötelessége. Azonban a feltett kérdésre, hogy kinek feladata a gyülekezet építése, azt is lehet és kell is válaszolnunk, hogy a gyülekezet építés feladata egyúttal a gyülekezeti tagoké. Minden túlzás nélkül mondhatjuk, hogy minden gyülekezeti tag egyúttal a gyülekezet építője. Ahogyan egy osztályközösségért valamennyi diák felelős, ahogyan a munkahelyi közösségért minden ott dolgozó munkavállaló felelős, úgy a gyülekezet közösségéért, annak fejlődéséért minden gyülekezeti tag felelős.

A tavalyi esztendőben, amikor beszéltünk arról, hogy mit is jelent egy gyülekezetet építeni, mit jelent a gyülekezet tagjaként élni, akkor egy olyan ábra került elénk, ami egymásra épülő koncentrikus köröket mutatott. (Érdeklődéstől az elköteleződésig – a növekedés folyamata. 2013 reformációs Harangszó 2. oldal) A legbelső kör, maga Jézus Krisztus. Őrá épül a vezetők és munkatársak csoportja, akiket a közösséget vállalók, szolgálók köre vesz körül. Ma erről a csoportról beszélünk bővebben. Ők épülnek bele a még nagyobb körbe, a gyülekezeti tagok, vagyis rendszeresen templomba járók csoportjába. Ezen kívül pedig még két kör található, a látogatók, templomosok köre és az érdeklődők, alkalmi résztvevők köre. Ezt a felépítést még jobban megértjük, hogyha egy másik ábrát is felelevenítünk. (A tanítvánnyá tétel folyamata – a növekedés körforgása. 2013 reformációs Harangszó 3. oldal) Itt egy olyan körforgást láthatunk, ami a gyülekezet növekedésének a folyamata. Vannak olyanok, akik egészen távol állnak mindattól, ami Jézussal kapcsolatos. Ők tartoznak a világhoz. Őket az evangélizálással, a megtérésre hívással tudjuk megszólítani. Aki ezt a megszólítást meghallja, az lesz az új hívő. A hit útjára való lépés azonban azzal is jár, hogy meg kell erősíteni, meg kell alapozni a hitet ismerettel és a hívőket arra kell buzdítani, hogy mindig engedelmséggel és hitben éljenek. Vagyis ne csupán a vasárnapok és ünnepnapok alkalmával, hanem a hétköznapiak során is legyenek Jézus követői, Krisztus tanítványai. A folyamat azonban még itt sem ér véget. A tanítványai lét azzal is jár egy idő után, hogy az evangéliumot, az örömhírt elmondjuk másoknak is, hogy Isten Krisztusban eljött a földre, hogy nekünk bűnbocsánatot és örök életet hozzon. Ahhoz, hogy ezt valaki meg tudja tenni, ahhoz előkészületre

van szüksége. Ezt a lépést nevezzük a szolgálatra való felkészítésnek. Aki felkészült, az lesz a gyülekezet munkatársa. A munkatársakat pedig kiküldjük egy-egy szolgálati területre, ahol másokat megszólíthatnak, másokat hívogathatnak, hogy újra és újra legyenek olyanok, akik hitre jutnak, és elindulhatnak ezen az úton. Ez egy körforgás, ami ha bármelyik ponton megszakad, akkor az egész folyamatot veszélyezteti.

A kérdés nyilvánvalóan sokakban felmerül, hogy ki az, aki ezt egyáltalán tudja végezni? Ki az, aki megfelel azoknak az elvárásoknak, amiket Isten üzenete támaszt? Az tudja végezni a szolgálatot, aki már Jézus Krisztus tanítványa. Vagyis hitre jutott, megtért, átadta életét, gondolatait, terveit Jézus Krisztusnak. Szükség van azután arra is, hogy a hívő ember kellőképpen elkötelezett legyen. Nem elég ugyanis hittel élni, ha nincsen meg bennem az elszánás, hogy a legfontosabb ügy számomra Jézus Krisztus ügye, amit minél többekkel meg kell ismertetnem. Ezek mellett természetesen fontos az is, hogy a szolgálatot végző az életét odaszánja a gyülekezetért, vagyis legyen fontos számára mindaz, ami a gyülekezetben történik. Nem felejtjük el ugyanis azt, hogy amikor a gyülekezetben bármit dolgozunk, akkor nem egy szervezetért végezzük a munkát, nem a lelkész, vagy a presbiterek kedvéért dolgozunk, hanem az egyházért, ami Krisztus teste. Az tudja tehát végezni a szolgálatot, aki Jézus tanítványaként elkötelezi magát a tatai gyülekezet életéért.

Erre a munkára biztat minket a Heidelbergi Káté is, református egyházunk egyik hitvallási irata, amikor felteszi a kérdést, hogy „miért hívnak téged Krisztusról keresztyénnek”? A válasz pedig azt mondja el, hogy azért, mert „hit által Krisztusnak tagja és így az Ő felkenetésének részese vagyok”. Részesülök tehát mindabból a gazdagságból, ami Jézusé. Részesülök az erőből, a türelemből, a kedvességből, ami Jézusnak mind-mind jellemzője volt. A válasz pedig arra is rámutat, hogy ezeket a dolgokat azért kapjuk, hogy Jézus nevére vallást tegyünk, magunkat élő hálaáldozatként neki adjuk, a bűn és ördög ellen ez életben szabad lelkiismerettel harcoljunk és majd Krisztussal együtt minden teremtmény felett örökké uralkodjunk. Vagyis azért kapjuk Jézustól az áldást, hogy ezt az áldást mások életébe is elvigyük. Aki ezt teszi, aki másokkal is megosztja Istennel kapcsolatos élményét, a hitét, az a keresztyén, Krisztus követője.

Látjuk, hogy minden jel arra mutat, hogy aki hívő, az egyúttal a szolgálatot is végzi. Mégis miért van szükség a gyülekezetben a nem lelkészi, vagy ahogyan más szóval mondjuk laikus segítőkre? Azért mert a gyülekezet lelki fejlődéséhez nem elég a lelkészek munkája. Szükség van a gyülekezet minden tagjára ehhez. Tudjuk ugyanis, hogy az evangélium terjedésének alapvetően két útja van. Az egyik a megszokott út, amikor a tradíció, vagyis a keresztyén hagyomány útján történik a hit továbbadása. Ez csaknem mindig családi kereteken belül zajlik, amikor a szülő, nagyszülő, testvér mutat olyan példát, amit jó követni, és a hit felé tereli a családtagokat. Ez tehát elsődlegesen nem a lelkész feladata, bár természetesen a lelkésznek a saját családjában ugyanezt a feladatot el kell látnia. Aztán van egy másik lehetőség is a hit továbbadására, amikor számunkra ismeretlen embereket keresünk meg, hogy meggyőzzük őket arról, hogy mennyire felemelő és mennyire örömteli Jézus követőjének lenni. Ha komolyan vesszük, hogy Tatán van mintegy 2500 olyan református, aki nem vagy csak alig tartozik a gyülekezethez, és van mintegy 5000 olyan ember, aki semmilyen felekezethez nem tartozik, akkor érzékeljük, hogy óriási munkaterület áll előttünk. Ezt a szolgálatot a lelkészek nem tudják önmagukban ellátni. Szükség van tehát arra, hogy akik nem rendelkeznek lelkészi végzettséggel, ők is vezessenek másokat Jézushoz. Az egyháztörténelem tanúsága pedig az, hogy amikor csak a lelkészek végezték a munkát, akkor a gyülekezetek gyengültek, fogytak, erőtlenedtek. Erre adta a választ a reformáció, amikor azt mondta, hogy létezik az egyetemes papság

elve. Vagyis minden hívő ember ennek a papságnak részese. Minden gyülekezeti tagnak küldetése van, Isten pedig adja mellé a szükséges eszközöket is, ahogyan a Biblia mondja, a kegyelmi ajándékokat. Vannak tehát eszközeink, van küldetésünk, akkor ez azt jelenti, hogy nem lehet „fotelben ülő” a gyülekezet tagja. Nem történhet meg az, hogy valaki beül a karosszékbe és nézi, hogy a többiek mit tesznek a gyülekezetért. A gyülekezet szolgáló tagja megmozdul és keresi annak a lehetőségét, hogy miként tud aktív részese lenni a gyülekezet életének. Ismét a Heidelbergi Kátéra utalok. Az egyetemes papság elvét és a gyülekezetet, „a szentek közösségét” kapcsolja össze az egyik kérdés-feleletben. Felteszi a kérdést, hogy mit értesz „szenteknek egyességén”? A válasz pedig így hangzik: „Először, hogy minden egyes hívő, mint tag, az Úr Jézus Krisztusnak, minden Ő javainak és ajándékainak osztályrészese. Továbbá, hogy ki-ki kötelességének ismerje, hogy Istentől nyert ajándékait készséggel és örömmel a többi tag javára és üdvösségére fordítsa”. A szolgálat tehát arról szól, hogy ajándékot kapunk és azt továbbadjuk. Ahogyan Jézus is elmondja magáról: „Az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért”. (Mk. 10. 45)

Az elméleti alapvetés után, a kicsit gyakorlatiasabb rész előtt, néhány összefoglaló mondat álljon itt. Minden hívő egyben szolgáló. Azt látjuk a statisztikák szerint, hogy a gyülekezetek életében 10% az, aki aktív, 40% az, aki szolgálatra kész, csak nem találták meg őt, vagy nem találták meg a neki legmegfelelőbb feladatot, és van 50% olyan, aki nem tesz semmit hozzá a gyülekezet életéhez, csak élvezi annak minden előnyét. Őket nevezzük „fotel-keresztyéneknek”. A második fontos összegző gondolat, hogy minden szolgálat fontos. Krisztus szemében nincsen különbség minőségében az imádkozó szolgálat, a technikai szolgálat és a lelkesítő szolgálat között. Vagyis minden olyan apró mozzanat, amit a gyülekezetért teszünk, az fontos. Végül pedig azt is ki kell mondanunk, hogyha az egyház Krisztus teste, akkor a testben minden összefügg, vagyis egymásra vagyunk utalva.

A szolgálat végzéséhez végül egy olyan mozaikszót kell megismernünk, ami önmagában is értelmes, és elvezet minket a szolgálattal kapcsolatos gyakorlati mozzanatokhoz. A szolgálatban minden az „ALKAT” kérdése. Ez nem más, mint az a tudat, hogy Isten különbözőnek formált minket. Ahhoz, hogy a megfelelő szolgálatot végezzük, szükséges az is, hogy önmagunkat megismerjük, vagyis tudjuk, hogy milyen képességekkel, talentumokkal ajándékozott meg minket Isten. Ha az alkatunkat nem ismerjük, akkor nem a megfelelő helyre állunk, és sorozatos csalódásban lesz részünk, hiszen nem azt végezzük, amire Isten képessé tett minket, hanem valami mást. Amikor rossz helyen vagyunk, akkor annak mindig a kiégés és az elidegenedés a következménye. Hiába volt fontos számomra Isten és a gyülekezet ügye, ha valami olyat kell tennem, ami nem passzol az alkatomhoz, akkor az lelkileg és fizikailag is tönkretesz.

Mi is az ALKAT, vagyis miből tevődik össze ez a mozaikszó? A = ajándék, L = lelkiület, K = képesség, A = adott egyéniség, T = tapasztalat. Most nézzük meg egyenként, hogy mit jelentenek részletesen ezek a fogalmak. A – ajándék. Nem más ajándékokról van szó, mint azokról, amelyeket Isten jóságából, ingyen ad nekünk, vagyis a kegyelmi ajándékokról. Ezek nagyon sokfélék lehetnek. Ahogyan minden ember sokféle, úgy ezek a kegyelmi ajándékok is sokfélék és különbözőek. Ahhoz, hogy bármilyen szolgálatot vállaljunk a gyülekezetben, ahhoz tudnom kell, hogy mit kaptam. Felfedezése a „kipróbálás” módszerével történik. Többféle szolgálati ágba bele kell kóstolni, hogy lássam mi az ami „megy”, hiszen ahhoz kaptam ajándékot. L – lelkiület. A Biblia szívként határozza meg a szavaink, érzéseink, tetteink kiinduló pontját. Ami érdekel minket, ami a szívünkben fakad, azt végezzük szívesen és abban lesz sikerélményünk. Ha tehát megismerjük a kapott ajándékokat, akkor a megfelelő lelkiület is csatlakozni fog hozzá, hiszen jó szívvel végezzük azt, amit magunknak felfedeztünk a gyülekezet életében. K – képesség. Ezek abban különböznek az ajándékoktól, hogy ezt nem az életünk során kapjuk, hanem ezek a velünk született természetes adottságok; természetesen ez is Istentől érkezik. Ilyen például az, hogyha valaki jól tud beszélni, más pedig a zenéhez kapott jó érzéket. Ide sorolhatjuk a gyakorlati érzéket, az íráshoz, a

rajzoláshoz, a számoláshoz kapott képességeket. Képesség lehet az is, amikor valaki a tervezésben, a díszítésben, vagy a vendéglátásban tudja tehetségét kamatoztatni. A – adott egyéniség. Ez a velünk született képességhez hasonlóan a születéskor került belénk. Isten ugyanis nem sablonra gyártott, klónozott, hanem egyéniségeket alakított ki. Mégis vannak olyan típusok, amikbe többé-kevésbé minden ember besorolható. Ez a személyiség típus. Van, aki egyedül dolgozik szívesen, van aki közösségben. Van, aki „gondolkodó”, van aki „érző” beállítottságú. Több, mint harmincféle személyiség típus van. Nincsen jó és rossz személyiség, hiszen Isten mindegyiket használni tudja. A személyiségtípus azonban arra is figyelmeztet, hogy nem működik az utánzás, hiszen az nem az enyém, hanem a másiké. Csak az működik, ha valamit megtanulok és átszűröm az egyéniségemen. T – tapasztalat. Az emberi életet az egyik legerősebb formában a tapasztalat formálja, ami kihatással van a szolgálatunkra is. Egy dolgot azonban nem szabad elfelejteni, hogy minden életesemény fejleszt, hogy minél jobban tudjuk ellátni feladatunkat. Pál apostol a Római levélben azt írja, hogy „azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál” (Rm. 8.28). Mik tehát azok a tapasztalatok, amiket számba kell vennünk? A) Tanulmányi tapasztalatok. Azt a kérdést kell megvizsgálni, hogy melyik volt a kedvenc tantárgyam? B) Szakmai tapasztalatok. Itt arra vagyunk kíváncsiak, hogy milyen munkakörben éreztem jól magam? C) Lelki tapasztalatok. Arra a kérdésre kell válaszolnom, hogy milyen meghatározó élményeim voltak Istennel kapcsolatban? D) Szolgálati tapasztalatok. Végig kell gondolnom, hogy milyen szolgálatokat végeztem és milyen sikerrel? E) Fájdalmas tapasztalatok. Tudnom kell azt is, hogy milyen nehézségek, gondok, sebek érelték a hitemet?

Miután megismertük az alkatunkat, azt is végig kell gondolni, hogy mit kell tisztázni a szolgálatban? Fontos mérlegelni, hogy mit tudok felajánlani a gyülekezetnek. Ha időt, akkor pontosan mennyit tudok a hét 168 órájából odaszánni a gyülekezet életére. Ha tudást, akkor milyen jellegű tudásomat tudom felajánlani a szolgálatban. Ha erőt, akkor milyen fizikai munkában tudok részt venni. Ha imádságot, akkor tudnom kell, hogy kiért és miért imádkozom. Ha pénzt, akkor a jövedelmem hány százalékát tudom jó szívvel odaszánni. Ugyanakkor a fontossági sorrendet is tisztáznom kell. Isten, család, munkahely, pihenés, kapcsolattartás és életem többi mozzanata között mi dönt? Mi a legfontosabb, vagyis mi elé nem kerülhet soha semmi? Általában a munkánk elé nem kerül soha semmi. Ha munkába kell menni, akkor elindulunk, ritkán élünk a betegszabadsággal is. Az esetek döntő többségében úgy élünk, hogy minden ezután kerül. Éppen ezért a családnak már sokszor „sérül” ebben a sorrendben. Ha pedig őszintén továbbsoroljuk a listánkat, akkor mennyi minden szorul a háttérbe úgy, hogy az előtérben kellene lennie. Éppen ezért a szolgálattal kapcsolatban azt is tisztázni kell, hogy Isten vajon hányszor kap „nem” választ tőlünk, mert mást választunk. Az is mindenképpen fontos, hogy magunkban eldöntsük, kinek a kedvéért végezzük a szolgálatot. Végezhetjük a lelkes kedvéért, aki szimpatikus; a gyülekezet kedvéért, ahol jól érezzük magunkat; egy kedves barátunkért, aki nekünk is sokat segített és „így adjuk vissza” a segítséget másoknak; vagy pedig végezhetjük a szolgálatot Istentért, aki mindent odaajándékozott nekünk. A Római levélben olvashatjuk: „Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozná nekünk vele együtt mindent?” (Rm. 8.32) A szolgálatot azért végezzük, mert Istentől megkaptunk mindent és hálásak vagyunk neki mindenért. Ha pedig tudjuk, hogy miért akarunk szolgálni és mit tudunk megtenni a gyülekezetért, akkor azt is tudnunk kell, hogy mikor van vége a szolgálatnak. Nyugodtan kimondhatjuk, hogy egy konkrét szolgálatnak bármikor vége lehet. Az önkéntes munkába akkor lehet belépni, amikor tudunk, és addig kell vinni, amikor meg van a minket helyettesítő utód. Ugyanakkor az Istennek végzett szolgálatból soha nem lehet kilépni, az mindvégig megmarad, ugyanis a keresztyén élet az utolsó pillanatunkig tart, ezzel együtt pedig a mi szolgálatunk is. Végezzük a szolgálatot Istennek, az Ő dicsőségére!

Rendszeres gyülekezeti alkalmaink

Gyülekezeti csoportok alkalmai:

PÁROS KÖR

Fiatal családok összejövetele havonta –
Minden hónap harmadik hétvégéjén

NŐSZÖVETSÉGI ÖSSZEJÖVETEL

Minden hónap első szerda du. 17.00

NŐI BIBLIA ÓRA:

2015. január 9. du. 18.30

2015. február 13. du. 18.30

2015. március 13. du. 18.30

PRESBITERI BIBLIA ÓRA:

2015. január 28. du. 18.00

2015. február 25. du. 18.00

2015. március 25. du. 18.00

ÉNEKKARI PRÓBA:

Minden csütörtökön 18 órakor az imaházban

Ha szeretsz, ha nem szeretsz / ha tudsz, ha nem tudsz

ÉNEKELNI, gyere a KÓRUSba!

Ami hiányzik, ott bepótolod, ami már megvan, azt megosztod.

*Gyülekezetünk egyik legcsaládiasabb, jó hangulatú
munkaközössége!*

*Ifjak, közép vagy szép korúak, fiúk, lányok, férfiak és nők,
újak és régiek várunk benneteket!*

Próbák csütörtökönként 18 órakor a Tóvárosi Imaházban.

Lakné Illés Zsuzsa és Benya Zsuzsa karnagyok.

*Érdeklődés: Nt. Kálmán Szabolcsnál 30-521-0400,
vagy 34-384-915.*

Bibliás alkalmak:

ISTENTISZTELET: MINDEN VASÁRNAP

9.00 ÓRAKOR TÓVÁROSON,

10.00 ÓRAKOR TATÁN.

A vasárnapi 10 órás istentisztelettel párhuzamosan
gyermekmegőrzés és gyermek-istentisztelet is van
a hitoktató teremben.

ISTENTISZTELET SZERDÁN

dél előtt mindkét IDŐSEK OTTHONÁBAN,
délután 15.00 órakor a KÓRHÁZBAN.

VASÁRNAPI IMAÓRA

18.00 órától a Tóvárosi református imaházban.

Támogassa a Harangszó megjelenését!

Az újságot adományokból tartjuk fenn,
és ingyen jut el gyülekezetünk valamennyi tagjához.

Egy példány ára mintegy 35 forint.

Ha valaki anyagilag is segíteni tudja az újság megjelenését, annak neve, illetve cégének, vállalkozásának
a neve megjelenhet az újság hátoldalán.

Várjuk a támogatók jelentkezését!

Köszönjük segítségüket!

TATAI-TÓVÁROSI HARANGSZÓ

A Tatai Református Egyházközség hivatalos lapja

Szerkesztette, felelős kiadó: *Dr. Szabó Előd*

Készült: a gyülekezet kiadásában,
1300 példányban

Előkészítés: *BCs* Nyomtatás: *Sollers*

**A gyülekezet tagjaihoz
a presbiterek útján jut el a Harangszó.**

Itt vagyunk:

2890 Tata, Kocsi u. 15.

Tel.: 34/380-616, 30/639-6542

E-mail: hivatal@reftata.hu

Gyülekezetünk honlapja: www.reftata.hu

A Tatai Református Gimnázium honlapja:
www.refi-tata.hu

Kenderke művészeti iskolánk honlapja:
www.kenderke.hu

A Harangszó megjelenését a Sollers Nyomda támogatta.

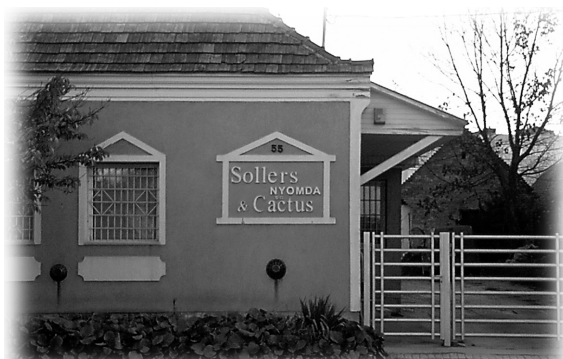
Forduljon hozzánk bizalommal!

Sollers Nyomdaipari Kft.

Tata, Komáromi u. 55.

Tel.: (34) 586-036

E-mail: sollers@t-online.hu

**Ofszet-, digitális és tamponnyomtatás.
Minden, ami nyomdával kapcsolatos:**

*Havilapok, könyvek, prospektusok,
naptárak, szórólapok, plakátok,
ügyviteli nyomtatványok, névjegykártyák,
borítékok, ajándéktárgy emblémázás,
stancolás...*